30/04/2024

Στη Χαλάστρα για τον Όρθρο της Μεγάλης Τρίτης ο Μητροπολίτης Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το εσπέρας της Μεγάλης Δευτέρας, 29ης Απριλίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Νεομαρτύρων Αθανασίου και Ιωάννου των Κουλακιωτών στη Χαλάστρα Θεσσαλονίκης.

Ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων** στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Μή μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶ-νος Χριστοῦ».

Ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Νυμ-φίου τῆς Ἐκκλησίας ψάλαμε ἀπό-ψε, σύμφωνα μέ τό Τυπικό τῆς Ἁγί-ας μας Ἐκκλησίας τόν Ὄρθρο τῆς Μεγάλης Τρίτης, κατά τήν ὁποία οἱ θεοφόροι πατέρες ὅρισαν νά ποι-ούμεθα μνείαν «τῆς τῶν δέκα Παρ-θένων παραβολῆς». Καί τό ὅρισαν γιά νά ὑπενθυμίζουν σέ ὅλους μας τόν κίνδυνο πού διατρέχουμε νά βρε-θοῦμε ἐκτός τοῦ νυμφῶνος τοῦ Κυρίου μας, κίνδυνο πού

ἐπιση-μαί-νει καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἐπανα-λαμβάνοντας μάλιστα δύο φορές τήν ἔκκληση πρός ὅλους μας «μή μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χρι-στοῦ».

Ποιός εἶναι ὅμως ὁ νυμφώνας τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι ἡ βασιλεία του, στήν ὁποία ἀναφέρεται καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας στήν παραβολή τῶν δέκα παρθένων. Καί ἐάν ὑπάρχει κάποια βεβαιότητα στή ζωή μας, αὐτή εἶναι ὅτι ὅλοι θά βρεθοῦμε στή θέση τῶν δέκα παρθένων. Θά βρεθοῦμε νά ἀναμένουμε τήν κρί-ση τοῦ Νυμφίου, ἐάν θά εἰσέλ-θου-με στόν νυμφώνα του ἤ ὄχι.

Παρότι ὅμως ὅλοι γνωρίζουμε καί πιστεύουμε ὅτι θά ὑπάρξει αὐτή ἡ κρίση καί ἡ ἀπόφαση, παρότι ὅλοι γνωρίζουμε καί πιστεύουμε ὅτι ἡ ζωή μας δέν τελειώνει στή γῆ, δέν τελειώνει μέ τόν θάνατο, ἀλλά ὑπάρ-χει καί συνέχεια, ὑπάρχει καί αἰωνιότητα, τίς περισσότερες φο-ρές τήν ξεχνοῦμε καί δέν τήν ὑπο-λογίζουμε. Καί ἐνῶ φροντίζουμε καί μεριμνοῦμε γιά κάθε λεπτο-μέ-ρεια τῆς ζωῆς μας, ἐνῶ φροντίζου-με νά ἐξασφαλίσουμε στόν ἑαυτό μας ἕνα ἄνετο παρόν καί μέλλον, ζοῦμε τή ζωή μας σάν νά μήν ὑπάρ-χει τίποτε μετά ἀπό αὐτήν, σάν οἱ ἐπιλογές μας νά μήν ἔχουν καμία συνέπεια καί ὅλα νά τελειώνουν ἐδῶ στή γῆ.

Ἀλλά καί ὅταν δέν τό ξεχνοῦμε, πολλές φορές καθησυχάζουμε τόν ἑαυτό μας ὅτι κάνουμε ἀρκετά καί γιά τό αἰώνιο μέλλον μας, ἐφόσον πιστεύουμε στόν Χριστό καί φρο-ντίζουμε νά ἐκπληρώνουμε τά τυ-πικά ἐκκλησιαστικά μας καθήκο-ντα.

Ὅμως δέν ἀρκοῦν αὐτά, ὅπως μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων, ἀπό τίς ὁποῖες μόνο οἱ πέντε ἀξιώθηκαν νά εἰσέλθουν στόν νυμφώνα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ οἱ ἄλλες πέντε ἔμειναν ἔξω. Ἔμειναν ἔξω, ὄχι γιατί δέν ἐνδιαφερόταν νά μποῦν, ὄχι γιατί δέν εἶχαν τηρήσει τήν παρ-θενία, ἀλλά γιατί δέν εἶχαν φροντίσει νά κάνουν ὅ,τι ἦταν ἀπα-ραίτητο, γιά νά λάβουν μία θέση στόν νυμφώνα τοῦ Κυρίου. Δέν εἶχαν μαζί τους, μᾶς λέει ὁ Χρι-στός στήν παραβολή, τό ἀπαραί-τητο λάδι, γιά νά κρατήσουν ἀναμ-μένες τίς λαμπάδες τους, καί ἔτσι, ὅταν ἐμφανίσθηκε ὁ Νυμφίος, αὐ-τές βρέθηκαν μέ σβυστές λαμπάδες καί ἔτρεξαν ἐκείνη τήν ὥρα νά προ-μηθευθοῦν λάδι.

Δέν ἦταν ὅμως πλέον κατάλληλη ἡ ὥρα καί ὅταν ἐπέστρεψαν, βρῆ-καν κλειστή τή θύρα καί ἔμειναν ἔξω τοῦ γάμου.

Τί ἔλειπε, λοιπόν, ἀπό τίς πέντε παρθένους καί ἔμειναν ἐκτός τοῦ νυμφῶνος; Ἔλειπαν, ἑρμηνεύουν οἱ πατέρες, τά ἔργα τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης. Διότι δέν ἀρκεῖ ἡ πίστη, χρειάζονται καί ἔργα. Χρειάζονται καί πράξεις πού θά ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πίστη μας δέν εἶναι νεκρή, δέν εἶναι θεωρητική, δέν εἶναι μία πίστη μέ τήν ὁποία δέν συμβαδίζει ἡ ζωή μας, διότι αὐτή ἡ πίστη δέν ὠφελεῖ τόν ἄνθρωπο πού τήν ἔχει, τοῦ εἶναι ἄχρηστη.

Ἔλειπε ὅμως καί κάτι ἀκόμη ἀπό τίς πέντε μωρές παρθένους πού ἔμειναν ἐκτός τοῦ νυμφῶνος. Ἔλειπε ὁ ζῆλος καί ἡ διάθεση γιά πνευματική ἐργασία. Ἐπαναπαύ-θη--καν σέ ὅσα εἶχαν καί πίστευσαν ὅτι ἀρκοῦν. Ὅμως ὁ Χριστός δέν μᾶς θέλει ραθύμους, δέν μᾶς θέλει ἀδρανεῖς, διότι ἡ ραθυμία καί ἡ ἀδράνεια, εἶναι ἐπικίνδυνες, ἀφε-νός γιατί ὅταν ραθυμοῦμε καί δέν βρισκόμεθα σέ ἐγρήγορση μποροῦ-με νά πέσουμε εὔκολα στίς παγίδες τοῦ πονηροῦ καί νά χάσουμε καί ὅ,τι εἴχαμε τυχόν κερδίσει, καί ἀφε--τέρου διότι ἡ πνευματική ζωή εἶ-ναι ἕνας διαρκής ἀγώνας. Δέν μποροῦμε νά ἐπαναπαυόμεθα, ἀλ-λά πρέπει νά ἀγωνιζόμεθα γιά νά προχωροῦμε καί νά προοδεύ-ου-με, πλησιάζοντας τόν Θεό.

Αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει καί ἡ πα-ρα-βολή τῶν ταλάντων, στήν ὁποία ἀναφέρθηκαν ἀπόψε οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε τάλαντα, μᾶς ἔδωσε χαρίσματα καί περιμένει ἀπό ἐμᾶς νά τά καλλιερ-γή-σουμε ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις μας. Εἶναι χρέος μας νά τά καλ-λιερ-γήσουμε ὅσο μποροῦμε περισ-σότερο, γιά νά τά προσφέρουμε στόν Θεό κατά τήν ἡμέρα τῆς κρί-σεως, καί ὄχι νά τά θάψουμε στή γῆ, ὅπως ἔκανε ὁ ἕνας δοῦλος, ἤ ὅπως ἔκαναν, κατά μία ἔννοια, καί οἱ πέντε μωρές παρθένοι.

Γι᾽ αὐτό ἄς ἀκούσουμε τήν ἔκ-κλη-ση τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου καί ἄς μήν ἐπαναπαυόμεθα καί ἄς μήν ρα-θυμοῦμε, ἀλλά ἄς ἔχουμε πάντοτε κατά νοῦ ὅτι ὀφείλουμε νά ἐργα-ζό-μεθα καί νά ἀγωνιζόμεθα, γιά νά μήν παρασυρθοῦμε ἀπό τή βεβαιό-τητα, τήν ὁποία πολλές φορές μᾶς ὑποβάλλει καί ὁ διάβολος, καί μείνουμε τελικά «ἔξω τοῦ νυμ-φῶ-νος» καί στερηθοῦμε τό πολυτιμό-τερο ἀγαθό, τήν αἰώνιο ζωή, γιά τήν ὁποία θυσιάσθηκε καί μᾶς χά-ρισε ὁ Χριστός.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

© Kosmas Karagiannis IMBNK